

Arrest

nr. 141 406 van 20 maart 2015
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 16 februari 2012 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 16 januari 2012 waarbij de aanvraag op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ontvankelijk doch ongegrond wordt verklaard en van 26 januari 2012 houdende het bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 20 februari 2012 met refertenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 22 januari 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 20 februari 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. VERMANDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat C. VANDERSTRAETEN, die loco advocaat C. DELGOUFFRE verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat J. DEMUYNCK, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 14 oktober 2009 dient de verzoekende partij een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

1.2. Op 25 juli 2011 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid een beslissing waarbij de aanvraag op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet ontvankelijk doch ongegrond wordt verklaard.

1.3. Op 16 januari 2012 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding een beslissing waarbij de in punt 1.2. vermelde beslissing wordt ingetrokken.

1.4. Op 16 januari 2012 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding een nieuwe beslissing waarbij de aanvraag op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet ontvankelijk doch ongegrond wordt verklaard. Dit is de eerste bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

“Ter ondersteuning van haar aanvraag om machtiging tot verblijf, beroept betrokkene zich op de instructie van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van artikel 9.3 en art 9bis van de wet van 15.12.1980. We merken echter op dat deze vernietigd werd door de Raad van State (RvS arrest 198.769 van 09.12.2009 en arrest 215.571 van 05.10.2011). Bijgevolg zijn de criteria van deze instructie niet meer van toepassing.

Betrokkene verklaart dat zijn sinds 10.01.2001 in januari verblijft en sindsdien volledig geïntegreerd is in de Belgische maatschappij. Uit de stukken die betrokkene voorlegt blijkt dat zij een vrienden- en kennissenkring heeft opgebouwd, dat ze Nederlandse les heeft gevolgd en dat ze werkbereid is. Betrokkene legt namelijk onder andere volgende documenten voor: inschrijvingsattesten lessen Nederlands en deelcertificaten, reacties op de sollicitatiebrieven die betrokkene heeft verstuurd en verklaringen waarin verschillende personen stellen dat betrokkene geïntegreerd zou zijn, dat ze prefect Frans spreekt en ook goed overweg kan in het Nederlands en dat ze sociaal, rustig, respectvol, gemotiveerd, leergierig en werkbereid zou zijn. Hierbij dient echter te worden opgemerkt dat hoewel betrokkene beweert sinds 2001 in België te verblijven, ze geen enkele verblijfsaanvraag heeft ingediend om tijdens die periode haar verblijf te wettigen. Betrokkene heeft zich aldus bewust genesteld in illegaal verblijf en het feit dat zij nu geïntegreerd zou zijn is louter het gevolg van haar eigen houding. Om deze redenen kan de integratie van betrokkene onmogelijk een grond tot regularisatie vormen.

Wat betreft het gegeven dat familieleden van betrokkene in België zouden verblijven en over de Belgische nationaliteit zouden beschikken, verzuimt betrokkene om bewijzen voor te leggen die de verwantschap aantonen en toont zij evenmin aan waarom dit element een grond voor regularisatie zou zijn.”

1.5. Op 26 januari 2012 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding een beslissing houdende het bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is de tweede bestreden beslissing.

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel beroept de verzoekende partij zich op *“Overtreding van instructie van 19/07/2009 en schending van het beginsel van legitieme verwachtingen van burgers ten aanzien van de administratie”* (met het genoemde beginsel wordt waarschijnlijk het vertrouwensbeginsel beoogd), artikel 9bis van de vreemdelingenwet, een kennelijke beoordelingsfout, *“schending van het geloof als gevolg van handelingen”* (met het genoemde beginsel wordt waarschijnlijk opnieuw het vertrouwensbeginsel beoogd), schending van het beginsel van goed bestuur, eerlijk en grondig proces en van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM).

De verzoekende partij zet haar middel als volgt uiteen:

“Middelen

1) *Overtreding van instructie van 19/07/2009 en schending van het beginsel van legitieme verwachtingen van burgers ten aanzien van de administratie:*

2) *Overtreding van artikel 9 bis van de wet van 15/12/1980:*

3) Kennelijke beoordelingsfout, schending van het geloof als gevolg van handelingen

4) Schending van het beginsel van goed bestuur, eerlijke en grondig proces, een schending van artikel 8 van het Europees Verdrag voor de rechten van de mens:

III. Onderzoek van de middelen:

Overwegende dat het bestreden besluit wijst het verzoek omdat:

- De aanvrager is gebaseerd op de toepassing van artikel 2.8 A van de instructie van 19/07/2009 die het voorwerp zijn van een annulering door de Raad van State was op 11/12/2009. Bijgevolg zijn de criteria van deze instructie niet meer van toepassing.

- Betrokkene verklaart dat zij sinds 10/01/2001 verblijft en sindsdien volledig geïntegreerd is in de Belgische maatschappij. Ze voorlegt documenten. Hierbij dient echter te worden opgemerkt dat hoewel betrokkene beweert sinds 2001 in België te verblijven, ze geen enkele verblijfsaanvraag heeft ingediend om tijdens die periode haar verblijf te wettigen. Betrokkene heeft zich aldus bewust genesteld in illegaal verblijf en het feit dat zij nu geïntegreerd zou zijn is louter het gevolg van haar eigen houding. Om deze redenen kan de integratie van betrokkene onmogelijk een grond tot regularisatie vormen.

- Wat betreft het gegeven dat familieleden van betrokkene in België zouden verblijven en over de Belgische nationaliteit zouden beschikken, verzuimt betrokkene het om bewijzen voor te leggen die de verwantschap aantonen en toont zij evenmin aan waarom dit element een grond voor regularisatie zou zijn.

Daarom het verzoek is ongegrond en afgewezen.

Overwegende dat de verzoekster de motivatie betwist op de volgende manieren:

1) Fout manifeste schending van de instructie van 19/07/2009 en het beginsel van legitieme verwachtingen van burgers ten aanzien van de administratie:

Overwegende dat het onderzoek van 19/07/2009 werd geannuleerd door de Raad van State, maar is opzettelijk aangebracht door de minister die verantwoordelijk is voor het migratiebeleid en asiel.

Dat de aanvrager kan rechtmatig worden naar verwachting op zijn toepassing.

Dat vele mensen zijn degenen die een verblijfsvergunning verkregen door toepassing van de criteria voor de instructie van 19.07.2009 tussen 12/2009 en vandaag. Bedenk dat deze criteria niet van toepassing zijn of is de meest kwade trouw; onaanvaardbaar in het hoofd van een autoriteit die de Staat is.

Overwegende dat de verwerende partij het verzoek afwijzt, omdat het bewijst van een legaal verblijf of ondernomen stappen om het te bekomen niet gegeven is.

Dat de aanvrager voerde aan, maar de stappen die haar ondernomen om een job te krijgen met het ministerie van Economische Zaken in 2006 (delen C3a, b, c).

Dat deze stappen zijn vergelijkbaar met de stappen om te proberen een werkvergunning in België en vervolgens een verblijfsvergunning te verkrijgen.

Feit dat de aanvrager aan de criteria vereist door artikel 2.8a van het onderzoek voldoet en moet daarom worden een regularisatie van het verblijf: 5 jaar van het verblijf, pogingen om de werkgelegenheid en het werk in 2006 stabiliseren en goede integratie.

De andere partij heeft deze elementen niet in overweging genomen.

De verwerende partij heeft de instructie van 19/07/2009 en het beginsel van legitieme verwachtingen van burgers ten opzichte van de administratie geschonden.

Het is niet van belang dat het onderzoek is geannuleerd door de Raad van State als de tegenpartij uitdrukkelijk erkent dat de minister heeft toegezegd te implementeren eerlijk en dat daarom de aanvrager gerechtigd is krachtens het beginsel van zelf- toegediende in afwachting van de naleving van de administratie, te wachten op haar aanvraag.

Overwegende dat in deze omstandigheden, de verwerende partij het verzoek van de aanvrager niet sonde afwijzt en niet aan het criterium van 2,8 A van 19/07/2009 van toepassing zijn.

Overwegende dat de verzoekster in België sinds 8 jaar en 10 maanden stond op het moment van het versturen van de aanvraag, en 10 jaar en 7 maanden op het moment van het nemen van beslissing door de Dienst Vreemdelingenzaken.

Wanneer de tegenpartij haar aanvraag geëxamineerd had, staat verzoekster in België meer dan vijf jaar. De verwerende partij erkent in haar hoofd een duurzame lokale verankering in onze samenleving.

Dat zodra de wederpartij moet worden gehouden met deze elementen. Doorlooptijd van de procedure moet leiden tot een eerlijke toepassing van de instructie van 19/07/2009 en het oordeel van de minister erop dat alle bekende en bestaande op de datum van behandeling van de aanvraag wordt rekening overweging, zodat een regularisatie van het verblijf wordt verleend.

Dat de andere partij heeft precies dezelfde motivatie die de beslissing dat zij besloten zich terug te trekken. Het is niet toegestaan dat de tegenpartij neemt een beslissing van intrekking en neemt in dezelfde tijd een nieuwe beslissing met dezelfde motivatie.

Dat we kunnen niet van mening dat er sprake was een nieuwe beslissing genomen in overeenstemming met de bepalingen van de wet.

2) Kennelijke beoordelingsfout:

Overwegende dat de aanvrager heeft het stappen ondernomen om een job te vinden met het Ministerie van Economische Zaken in 2006 (delen C3a, b, c).

Dat deze stappen vergelijkbaar zijn met de stappen om te proberen een werkvergunning in België te verkrijgen en vervolgens een verblijfsvergunning.

Dat deze elementen niet in aanmerking werden genomen door de verwerende partij en niet in zijn motivatie.

Terwijl de andere partij heeft nagelaten rekening te houden met die elementen die de voorwaarden vormen voor de toepassing van het criterium van 2,8 A van instructie van 19/07/2009.

Dat in deze omstandigheden, kan de wederpartij niet adequaat beoordelen van de verzoekers verzoek en een kennelijke beoordelingsfout bij de nietigheid van de beslissing.

Geen verder onderzoek werd gemaakt van wanneer de redenen voor de beslissing dd 16/01/2012 is identiek en bijna woord voor woord met de motivering van de beslissing dd 25/07/2011.

3) Schending van artikel 9 bis van de wet van 15/12/1980:

Overwegende dat de beriep verzoekster zich op de toepassing van artikel 9 bis van de wet van 15/12/1980 om een verblijfsvergunning te verkrijgen voor meer dan drie maanden om uitzonderlijke redenen.

Zij voerde onder meer een ononderbroken verblijf in België sinds januari 2001 haar diploma's, de aanwezigheid van haarfamilie en uitstekende integratie.

De verwerende partij beschouwde dat deze elementen kan leiden niet tot een regularisatie van het verblijf.

Overwegende evenwel dat dit zijn precies de voorwaarden voor de toepassing van het criterium van 2,8 A die wordt erkend door de minister van migratie en asiel.

Dat deze instructie was het uitbreiden van de redenen voor de regulering en is daarom een duidelijk bewijs dat het bewijsmateriaal van de aanvrager voldoende waren om hun verblijf te regulariseren.

Een overtreding van artikel 9 bis van de wet van 15/12/1980.

4) Schending van het beginsel van goed bestuur, eerlijke en grondig proces, een schending van artikel 8 van het Europees Verdrag voor de rechten van de mens:

In het onderhavige geval heeft de aanvrager 10 jaar in België gewoond. Haar lokale integratie en ontwikkeling worden erkend.

Het is duidelijk dat iemand die 10 jaar buiten haar land woont en geen banden meer heeft.

Die weigeren te stabiliseren, terwijl de Belgische regering geeft haar voornemen om een verblijfsvergunning toe te staan voor een bredere regeling van de aanwezigen voor een lange tijd dat niet in strijd zijn van de openbare orde vormt een misbruik van macht op de bescherming van de privé leven te allen elk internationaal erkend in het bijzonder omdat het in verhouding staat tot een verblijf te weigeren en iemand te houden in armoede of hen dwingen om te navigeren door een strikte toepassing van de beginselen van de toegang tot de woning en daarom disproportioneel.

Dat de aanvrager verwijst specifiek naar de middelen voorgaande toont aan te stellen dat de schending door de andere kant van het beginsel van goed bestuur, eerlijke en grondig proces.

Dat de elementen waaruit het record van de aanvrager zijn van uitzonderlijke rechtvaardigen de toepassing van artikel 9 bis van de wet van 15/12/1980. Welke maatregelen het bestellen van een terugkeer naar het land zou leiden tot negatieve effecten op het leven van de aanvrager en zou de fysieke veiligheid en de gezondheid voordelen die in gevaar brengen, maatregelen die in verhouding staan tot de doelstellingen van de wet van 15/12/1980 en Artikel 8 van het Europees Verdrag voor de Mensenrechten.

Overwegende dat de andere kant, de wederpartij stelt dat de aanvrager illegaal is gebleven en nam geen stappen om de situatie recht te zetten, zodat deze de oorzaak van de schade die ze stelt.

Echter, als de verzoekster woont in België sinds 2001, dus aan de dag van de besluitvorming, de 16/01/2012, 11 jaren.

Ze heeft aangevraagd voor de regularisatie van haar verblijf in 2009 om een legale verblijf in gebruik de wet.

Dat de Dienst Vreemdelingenzaken kan op geldige wijze te rechtvaardigen zijn weigering om rekening te houden met haar verblijf op het grondgebied met dit element.

Dat in tegenstelling tot de beweringen van de wederpartij, heeft verzoekster gehandeld en heeft juridische stappen om illegaliteit van haar verblijf te stoppen.

Dat haar gedrag en haar initiatieven kan niet worden verweten.

Dat gegeven deze factoren, kan de wederpartij niet geldig ondersteunen een weigering om het niveau van de andere partij heeft twee jaren geduurd om een beslissing te nemen en is verder uitgebreid de verblijftijd in het gebied.

Dat de verstreken tijd is een "tolerance" van de Belgische autoriteiten om de aanwezigheid van de aanvrager op het Belgische grondgebied, waaruit blijkt voldoende dat het niet een gevaar voor de Belgische openbare orde.

Dat derhalve het beginsel van evenredigheid vereist in artikel 8 EVRM in om de toepassing uit te sluiten, werd niet nageleefd: de afweging van de belangen van de aanvrager, met respect voor de wet kan leiden een weigering om te regulariseren verblijf, vooral omdat de administratie al heeft, in andere gevallen, het verblijf verleend aan een persoon onder dezelfde voorwaarden van de lengte van het verblijf."

2.2. Er moet worden benadrukt dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen als annulatierechter enkel een wettigheidstoezicht op de bestreden beslissing kan uitoefenen (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Memorie van Toelichting, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 94). Dit houdt in dat de Raad in het raam van de uitoefening van zijn wettelijk toezicht niet bevoegd is om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet tot een onredelijk besluit is gekomen (RvS 7 december 2001, nr.101.624).

2.3. In zoverre de verzoekende partij in verschillende onderdelen kritiek voert op het feit dat de huidige eerste bestreden beslissing precies dezelfde motivering heeft als de ingetrokken beslissing van 25 juli 2011, kan zij niet gevolgd worden. Immers blijkt uit de lezing van de twee beslissingen, die zij in bijlage aan haar verzoekschrift voegt, dat de beslissingen geenszins een gelijkaardige motivering bevatten. Immers blijkt uit de motieven van de ingetrokken beslissing van 25 juli 2011 dat de door de verzoekende partij aangevoerde elementen niet in haar voordeel konden weerhouden worden in het kader van de instructie van 19 juli 2009 terwijl de *in casu* eerste bestreden beslissing gegrond is op het feit dat de criteria van de voornoemde instructie niet meer van toepassing zijn daar deze instructie werd vernietigd en het feit dat het verblijf en de integratie van de verzoekende partij geen grond voor regularisatie in de zin van artikel 9bis van de vreemdelingenwet kunnen vormen omwille van de in de eerste bestreden beslissing weergegeven motieven. Dergelijke kritiek mist aldus feitelijke grondslag.

2.4. Betreffende de schending van de instructie van 19 juli 2007 en het vertrouwensbeginsel stelt de verzoekende partij dat de instructie werd vernietigd door de Raad van State maar opzettelijk werd aangehouden door de minister voor migratie- en asielbeleid, dat zij dan ook rechtmatig kon verwachten dat deze op haar van toepassing zou zijn. Zij wijst er op dat vele mensen een verblijfsvergunning verkregen door toepassing van de instructie tussen december 2009 en heden, dat het motief dat deze criteria niet van toepassing zijn getuigt van kwade trouw en onaanvaardbaar is in hoofde van een bestuur. De verzoekende partij wijst er op dat de verwerende partij haar aanvraag afwijst omdat zij geen legaal verblijf bewijst noch stappen om het te bekomen, doch dat zij de stappen aanvoerde die zij ondernam om een job te krijgen, dat deze stappen vergelijkbaar zijn met stappen een werkvergunning te krijgen in België en vervolgens een verblijfsvergunning, dat het een feit is dat zij aan de criteria van 2.8.A van de instructie voldoet en daarom geregulariseerd moet worden, namelijk 5 jaar verblijf, poging tot werken en het werk in 2006 'stabiliseren' en een goede integratie. Zij meent dat de verwerende partij deze elementen niet in overweging heeft genomen, dat de verwerende partij dan ook de instructie en het vertrouwensbeginsel geschonden heeft. Zij meent dat het niet van belang is dat de instructie vernietigd werd door de Raad van State wanneer de verwerende partij uitdrukkelijk erkent dat de minister heeft aangegeven de instructie te implementeren en dat *"daarom de aanvrager gerechtigd is krachten het beginsel van zelf-toegediende in afwachting van de naleving van de administratie, te wachten op haar aanvraag"*. Zij vervolgt dat in deze omstandigheden de verwerende partij haar aanvraag niet kon afwijzen zonder toetsing aan het criterium van 2.8A van de instructie. Zij wijst er op dat zij sinds 8 jaar en 10 maanden in België verbleef op het ogenblik van het indienen van de aanvraag en 10 jaar en 7 maanden op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing, dat wanneer de verwerende partij haar aanvraag onderzocht, zij meer dan 5 jaar in België verbleef, dat de verwerende partij haar duurzame lokale verankering in onze samenleving erkent. De verzoekende partij meent dat de verwerende partij deze elementen had dienen te weerhouden, dat de doorlooptijd van de procedure moet leiden tot een eerlijke toepassing van de instructie en *"het oordeel van de minister erop dat alle bekende en bestaande op de datum van behandeling van de aanvraag wordt rekening overweging, zodat een regularisatie van verblijf wordt verleend"*. Aangaande de kennelijke appreciatiefout stelt de verzoekende partij dat de verwerende partij heeft nagelaten rekening te houden met die elementen (stappen om een job te vinden in 2006) die de voorwaarden vormen voor de toepassing van het criterium 2.8.A van de instructie.

De Raad merkt dienaangaande op dat de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid op 19 juli 2009 instructies heeft opgesteld waarin criteria worden opgesomd voor het gegrond verklaren van de aanvraag en de toekenning van een verblijfsmachtiging. Deze instructie van 19 juli 2009 werd vernietigd bij arrest van de Raad van State nr. 198.769 van 9 december 2009 omdat deze instructie *“het mogelijk maakt dat vreemdelingen die zich in de daarin omschreven voorwaarden bevinden ervan ontslagen worden aan te tonen dat er in hun geval buitengewone omstandigheden voorhanden zijn, terwijl enkel de wetgever dit vermag te doen”*, omdat *“door dit in de bestreden instructie te doen, een aan de wetgever voorbehouden domein wordt betreden”* en omdat *“uit het bovenstaande volgt dat de bestreden instructie voor vernietiging vatbaar is aangezien ze een nieuwe rechtsregel aan de rechtsorde toevoegt”*.

Voorts oordeelt de Raad van State dat bij de ongegrondverklaring van de aanvraag om machtiging tot verblijf, uitsluitend omdat niet aan de voorwaarden uit de vernietigde instructie is voldaan, de voorwaarden van de instructie van 19 juli 2009 als een dwingende regel worden toegepast waarbij de bevoegde staatssecretaris over geen enkele appreciatiemogelijkheid meer beschikt. Dergelijke handelwijze leidt tot de toevoeging van een voorwaarde die niet is voorzien in artikel 9bis van de vreemdelingenwet. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen kan niet toelaten dat bindende voorwaarden aan artikel 9bis van de vreemdelingenwet worden toegevoegd, omdat artikel 9bis van de vreemdelingenwet geen criteria bevat (RvS 5 oktober 2011, nr. 215.571; RvS 1 december 2011, nr. 216.651). Dienvolgens vermag de Raad niet te toetsen aan de vernietigde instructie.

Het motief: *“Ter ondersteuning van zijn aanvraag om machtiging tot verblijf, beroept de betrokkene zich op de instructie van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van artikel 9.3 en art 9bis van de wet van 15.12.1980. We merken echter op dat deze vernietigd werd door de Raad van State (RvS arrest 198.769 van 09.12.2009 en arrest 215.571 van 05.10.2011). Bijgevolg zijn de criteria van deze instructie niet meer van toepassing.”* is, gelet op voorgaande bespreking, dan ook correct. De Raad kan dit bijgevolg niet strijdig achten met de opgeworpen geschonden geachte bepalingen en beginselen aangezien de Raad van State oordeelde dat men een voorwaarde aan de wet toevoegt, indien de instructie van 19 juli 2009 als een dwingende regel wordt toegepast. In dat geval beschikt de bevoegde staatssecretaris over geen enkele appreciatiemogelijkheid meer, wat dus in strijd is met diens discretionaire bevoegdheid (RvS 5 oktober 2011, nr. 215.571; RVS 1 december 2011, nr. 216.651).

De stelling van de verzoekende partij dat hoewel de instructie reeds vernietigd werd door de Raad van State de minister zich engageerde om deze te blijven toepassen, doet aan voorgaande vaststelling geen afbreuk. In tegenstelling tot wat de verzoekende partij lijkt te veronderstellen, dient de verwerende partij immers de wet en de rechterlijke beslissingen te laten primeren op instructies die zouden zijn gegeven door een staatssecretaris. Er dient trouwens te worden benadrukt dat de Raad van State, in zijn arrest nr. 220.932 van 10 oktober 2012 uitdrukkelijk heeft bevestigd dat de instructie van 19 juli 2009 *“integraal is vernietigd”* en dat de discretionaire bevoegdheid waarover de verwerende partij krachtens artikel 9bis beschikt geen reden vormt *“om zich alsnog op de criteria van de vernietigde instructie van 19 juli 2009 te steunen”*. Het gegeven dat de verwerende partij in het verleden beslissingen nam waarbij toepassing werd gemaakt van de instructie van 19 juli 2009 impliceert niet dat haar in de eerste bestreden beslissing verwoorde standpunt incorrect is. Het gegeven dat de verwerende partij zelfs nadat de Raad van State de instructie van 19 juli 2009 vernietigde nog beslissingen nam op basis van deze instructie en dat vele beslissingen wellicht werden genomen met miskenning van de wet vormt op zich ook geen reden om te oordelen dat de *in casu* eerste bestreden beslissing niet op correcte gronden werd genomen.

Voorts moet worden benadrukt dat het vertrouwensbeginsel niet impliceert dat het vertrouwen dat zou zijn gewekt door een jarenlange administratieve praktijk, zou moeten leiden tot het handhaven van een onwettige situatie. Van een bestuur kan immers niet worden verwacht dat het zijn recht om de uit kracht van de wet toekomende bevoegdheden te gebruiken, heeft verwerkt door gedurende een jarenlange praktijk niet de hand aan de wet te houden (cf. RvS 4 maart 2002, nr. 104.270). Het is de gemachtigde van de staatssecretaris niet toegestaan om in strijd met de door de wetgever voorziene voorwaarden te handelen en de loutere verwijzing naar een beginsel van behoorlijk bestuur laat niet toe af te wijken van een door de wetgever voorziene norm (cf. Cass.12 december 2005, AR C040157F). Het betoog van de verzoekende partij inzake de schending van het vertrouwensbeginsel is bijgevolg niet dienstig.

In zoverre de verzoekende partij zou doelen op een schending van het rechtszekerheidsbeginsel, wijst de Raad er op dat het rechtszekerheidsbeginsel niet dienstig kan worden ingeroepen indien dat leidt tot de miskenning van een wettelijke bepaling. Het wettelijkheidsbeginsel dat rechtstreeks is gegrond op artikel 159 van de Grondwet, primeert immers.

In zoverre de verzoekende partij aldus lijkt te betogen dat de criteria van de vernietigde instructie waarop zij zich beriep alsnog op haar had moeten worden toegepast, komt dit betoog er in wezen op neer dat het bestuur op grond van deze beginselen van behoorlijk bestuur alsnog verplicht is toepassing te maken van de criteria in de vernietigde instructie. Dit betoog kan niet worden gevolgd. De Raad herhaalt dat de verzoekende partij zich immers niet kan beroepen op voormelde beginselen van behoorlijk bestuur om een onwettige handelwijze van het bestuur te vereisen.

Een schending van de door de verzoekende partij aangevoerde bepalingen en beginselen wordt niet aangetoond. Evenmin wordt een kennelijke beoordelingsfout aangetoond.

2.5. De verzoekende partij heeft een aanvraag ingediend op basis van artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

Artikel 9 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Om langer dan de in artikel 6 bepaalde termijn in het Rijk te mogen verblijven, moet de vreemdeling die zich niet in een der in artikel 10 voorziene gevallen bevindt, daartoe gemachtigd worden door de Minister of zijn gemachtigde.

Behoudens de in een internationaal verdrag, in een wet of in een koninklijk besluit bepaalde afwijkingen, moet deze machtiging door de vreemdeling aangevraagd worden bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland.”

Artikel 9bis van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§1. In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven.”

Als algemene regel geldt dat een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven door een vreemdeling moet worden aangevraagd bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland. In buitengewone omstandigheden wordt hem evenwel toegestaan die aanvraag te richten tot de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Enkel wanneer er buitengewone omstandigheden aanwezig zijn om het niet aanvragen van de machtiging bij de Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordigers in het buitenland te rechtvaardigen, kan de verblijfsmachtiging in België worden aangevraagd.

De eerste bestreden beslissing oordeelt dat de aanvraag ontvankelijk, doch ongegrond is en dat de verblijfsmachtiging dus niet wordt toegekend aan de verzoekende partij. Artikel 9bis van de vreemdelingenwet bevat geen criteria waaraan de aanvraag om machtiging tot verblijf moet voldoen om gegrond te worden verklaard noch criteria die ertoe leiden de aanvraag ongegrond te verklaren (RvS 5 oktober 2011, nr. 215.571; RvS 1 december 2011, nr. 216.651).

Met betrekking tot de gegrondheid van de aanvraag, met name of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven, beschikt de staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid.

2.6. Betreffende het bestaan van een kennelijke appreciatiefout, betoogt de verzoekende partij dat zij stappen heeft ondernomen om een job te vinden in 2006, dat deze stappen vergelijkbaar zijn met de stappen om te proberen een werkvergunning te krijgen in België en vervolgens een verblijfsvergunning, dat deze elementen niet in aanmerking werden genomen door de verwerende partij.

De Raad stelt vast dat de verwerende partij betreffende haar verblijf en haar werkbereidheid motiveerde dat dit niet aanvaard kan worden als grond tot regularisatie omdat de verzoekende partij zich bewust heeft genesteld in illegaal verblijf en het feit dat zij nu geïntegreerd is, te wijten is aan haar eigen houding. Het zich bewust nestelen in illegaal verblijf leidt de verwerende partij af uit het feit dat de verzoekende partij volgens haar eigen beweringen in België verblijft sinds 2001 doch geen enkele verblijfsaanvraag heeft ingediend om tijdens die periode haar verblijf te wettigen. Voorgaande feitelijke vaststelling wordt door de verzoekende partij niet betwist, doch meent zij dat het zoeken naar een job

kan vergeleken worden met de stappen om te proberen een werkvergunning te krijgen in België en vervolgens een verblijfsvergunning. Echter kan het loutere feit dat de verzoekende partij bewijzen voorlegt van het zoeken naar een job geenszins beschouwd worden als poging haar verblijf te regulariseren, te meer de verzoekende partij ook geenszins aantoonde pogingen te hebben ondernomen om een werkvergunning in België te verkrijgen. Het is dan ook niet incorrect noch kennelijk onredelijk van de verwerende partij te stellen dat de verzoekende partij geen enkele verblijfsaanvraag heeft ingediend om tijdens die periode van verblijf sinds 2001 haar verblijf te wettigen. Een kennelijke appreciatiefout in hoofde van het bestuur wordt niet aangetoond.

2.7. De verzoekende partij betoogt verder ook dat de verwerende partij stelt dat zij illegaal in het Rijk heeft verbleven en geen stappen heeft ondernomen om de situatie recht te zetten, doch dat zij sinds 2001 in België woont, aldus 11 jaren op de dag van het nemen van de bestreden beslissing, dat zij in 2009 een aanvraag heeft ingediend conform de wet om haar verblijf te regulariseren, dat de Dienst Vreemdelingenzaken weigert rekening te houden met dit element, dat immers in tegenstelling tot de beweringen van de verwerende partij, zij wel gehandeld heeft en juridische stappen heeft ondernomen om de illegaliteit van haar verblijf te stoppen, dat haar gedrag haar aldus niet kan verweten worden. De verzoekende partij meent dat gelet op deze factoren de verwerende partij niet geldig een weigering van verblijf kan geven daar het nemen van de beslissing 2 jaar heeft geduurd en aldus haar verblijfstijd in het Rijk verder is uitgebreid. Zij meent dat het verblijf tijdens de verlopen tijd gedoogd wordt door de Belgische autoriteiten, waaruit dan ook blijkt dat zij geen gevaar is voor de openbare orde.

2.7.1. De Raad wijst erop dat de verwerende partij als antwoord op haar aanvraag van 14 oktober 2009 onder andere motiveerde dat hoewel de verzoekende partij beweert sinds 2001 in België te verblijven, zij geen enkele verblijfsaanvraag heeft ingediend om tijdens die periode haar verblijf te wettigen. Gezien de eerste bestreden beslissing een antwoord vormt op de aanvraag van 14 oktober 2009 kan de verzoekende partij niet dienstig naar deze eerste aanvraag van 14 oktober 2009 om tot een verblijf te worden gewettigd verwijzen om aan te tonen dat zij, in tegenstelling tot wat gesteld wordt in de eerste bestreden beslissing, sinds haar beweerde verblijf in België sinds 2001 wel reeds juridische stappen heeft ondernomen om de illegaliteit van haar verblijf te stoppen. Voorts is het niet kennelijk onredelijk, gelet op het feit dat een eerste aanvraag om een verblijf te wettigen ingediend werd op 14 oktober 2009, te stellen dat de verzoekende partij zich bewust in illegaal verblijf genesteld heeft daar zij sinds haar beweerde verblijf sinds 2001 geen enkele verblijfsaanvraag heeft ingediend om haar verblijf te wettigen.

2.7.2. Het feit dat de verzoekende partij op het ogenblik van het nemen van de eerste bestreden beslissing, 2 jaar na het indienen van haar aanvraag, haar verblijf nog met 2 jaren heeft uitgebreid, doet geen afbreuk aan de motieven van de eerste bestreden beslissing, daar haar verblijf niet aanvaard werd als grond voor regularisatie daar zij geen stappen heeft ondernomen voor haar aanvraag van 14 oktober 2009 om haar beweerde verblijf sinds 2001 te wettigen en zich aldus genesteld heeft in illegaal verblijf en niet omdat de duur van haar verblijf te kort zou zijn. Ook de argumentatie dat het feit dat zij tijdens de verlopen tijd voor het nemen van de beslissing sinds haar aanvraag gedoogd werd op het grondgebied waaruit zou blijken dat zij niet beschouwd zou worden als een gevaar voor de openbare orde, doet geen afbreuk aan de motieven van de eerste bestreden beslissing, daar uit de eerste bestreden beslissing niet blijkt als zou de verzoekende partij het verblijf geweigerd worden omwille van redenen van openbare orde.

2.8. Aangaande de opgeworpen schending van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, wijst de verzoekende partij er op dat zij zich beriep op voornoemd artikel om een verblijfsvergunning te verkrijgen, dat zij onder meer een ononderbroken verblijf sinds januari 2001 in België aanvoerde, alsook haar diploma's, de aanwezigheid van familie en uitstekende integratie, dat dit precies de voorwaarden zijn voor de toepassing van het criterium 2.8A van de instructie, die wordt erkend door de minister voor Migratie en Asiel, dat deze instructie het uitbreiden van de redenen voor regulering beoogde en daarom een duidelijk bewijs is dat haar bewijsmateriaal voldoende was om haar verblijf te regulariseren, dat artikel 9bis van de vreemdelingenwet geschonden is.

In wezen beperkt de verzoekende partij er zich opnieuw toe te stellen dat er in het kader van de toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet een instructie werd opgesteld, waarvan de criteria erkend werden door de minister en dat zij aan de voorwaarden van de instructie voldoet. De Raad verwijst naar wat dienaangaande reeds werd uiteengezet onder punt 2.4.

2.9. Een schending van artikel 9bis van de vreemdelingenwet wordt geenszins aannemelijk gemaakt. Evenmin wordt het bestaan van een kennelijke beoordelingsfout aannemelijk gemaakt.

2.10. Voorts beroept de verzoekende partij zich op een schending van artikel 8 van het EVRM en het beginsel van goed bestuur, eerlijk en grondig proces, en wijst er op dat zij 10 jaar in België woont en dat haar lokale integratie en ontwikkeling wordt erkend, dat het duidelijk is dat iemand die 10 jaar buiten haar land van herkomst woont met dit land geen banden meer heeft, dat weigeren te regulariseren, terwijl de Belgische regering het voornemen heeft om een verblijfsvergunning toe te staan voor een bredere waaier aan mensen die voor lange tijd in België zijn en geen gevaar vormen voor de openbare orde, een misbruik vormt van macht op bescherming van het privéleven dat internationaal erkend is, in het bijzonder omdat het in verhouding staat tot een verblijfsweigering en het houden in armoede van personen of hen dwingen te 'navigeren' door een strikte toepassing van de beginselen van toegang tot het grondgebied en daarom disproportioneel is. De verzoekende partij verwijst naar haar aanvraag waar zij elementen inriep die de toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet rechtvaardigen en meent dat een terugkeer naar haar land negatieve effecten zou hebben op haar leven en haar fysieke veiligheid en gezondheid in gevaar zou brengen, dat een maatregel tot terugkeer in verhouding moet staan met de vreemdelingenwet en artikel 8 van het EVRM.

De verzoekende partij stelt dat de verwerende partij stelt dat zij illegaal in het Rijk heeft verbleven en geen stappen heeft ondernomen om de situatie recht te zetten, doch dat zij sinds 2001 in België woont, aldus 11 jaren op de dag van het nemen van de bestreden beslissing, dat zij in 2009 een aanvraag heeft ingediend conform de wet om haar verblijf te regulariseren, dat de Dienst Vreemdelingenzaken weigert rekening te houden met dit element, dat immers in tegenstelling tot de beweringen van de verwerende partij, zij wel gehandeld heeft en juridische stappen heeft ondernomen om de illegaliteit van haar verblijf te stoppen, dat haar gedrag haar aldus niet kan verweten worden. De verzoekende partij meent dat gelet op deze factoren de verwerende partij niet geldig een weigering van verblijf kan geven daar het nemen van de beslissing 2 jaar heeft geduurd en aldus haar verblijfstijd in het Rijk verder is uitgebreid. Zij meent dat het verblijf tijdens de verlopen tijd gedoogd wordt door de Belgische autoriteiten, waaruit dan ook blijkt dat zij geen gevaar is voor de openbare orde.

Zij meent dat derhalve het beginsel van evenredigheid vereist in de toepassing van artikel 8 van het EVRM niet werd toegepast. Zij meent dat uit de afweging van haar belangen, met respect voor de wet, kan leiden tot een regularisatie van verblijf, vooral omdat in andere gevallen de administratie het verblijf verleend heeft aan personen onder dezelfde voorwaarden van de lengte van verblijf.

2.10.1. In zoverre de verzoekende partij een betoog voert omtrent het feit dat zij wel stappen heeft ondernomen om zich te regulariseren, dat zij sinds haar aanvraag haar verblijf met 2 jaren heeft uitgebreid en dat uit het gedoogd verblijf blijkt dat zij geen gevaar vormt voor de openbare orde, wijst de Raad naar wat dienaangaande uiteengezet werd onder punt 2.7.

2.10.2. Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt:

"1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

Wanneer een risico van schending van het respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven wordt aangevoerd, kijkt de Raad in de eerste plaats na of er een privé- en/of familie- en gezinsleven bestaat in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of hierop een inbreuk werd gepleegd door de bestreden beslissingen. Bij de beoordeling of er al dan niet sprake is van een privé- en/of familie- en gezinsleven dient de Raad zich te plaatsen op het tijdstip waarop de bestreden beslissingen zijn genomen (cf. EHRM 13 februari 2001, Ezzoudhi/Frankrijk, § 25; EHRM 31 oktober 2002, Yildiz/Oostenrijk, § 34; EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 21).

Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip 'familie- en gezinsleven' noch het begrip privéleven. Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd.

Wat het bestaan van een familie- en gezinsleven betreft, moet vooreerst worden nagegaan of er sprake is van een familie of een gezin. Vervolgens moet blijken dat in de feiten de persoonlijke band tussen deze familie- of gezinsleden voldoende hecht is (cf. EHRM 12 juli 2001, K. en T./Finland, § 150).

Het begrip 'privéleven' wordt evenmin gedefinieerd in artikel 8 van het EVRM. Het EHRM benadrukt dat het begrip privéleven een brede term is en dat het mogelijk noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, § 29).

De beoordeling of er sprake kan zijn van een familie- en gezinsleven of van een privéleven of van beiden, is een feitenkwestie.

De volgende vraag die de Raad dient te onderzoeken is of er sprake is van een inmenging in het privé- en/of familie- en gezinsleven. Of daarvan daadwerkelijk sprake is moet nagezien worden of de vreemdeling voor de eerste keer om toelating heeft verzocht, dan wel of het gaat om de weigering van een voortgezet verblijf.

Gaat het namelijk om een eerste toelating dan oordeelt het EHRM dat er geen inmenging is en geschiedt geen toetsing aan de hand van het tweede lid van artikel 8 van het EVRM. In dit geval moet er volgens het EHRM onderzocht worden of er een positieve verplichting is voor de staat om het recht op privé- en/of familie- en gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 38). Dit geschiedt aan de hand van de 'fair balance'-toets. Als na deze toets uit de belangenafweging blijkt dat er een positieve verplichting voor de staat is, dan is er schending van artikel 8 van het EVRM (EHRM 17 oktober 1986, Rees/The United Kingdom, § 37).

Gaat het om een weigering van een voortgezet verblijf dan aanvaardt het EHRM dat er een inmenging is en dan dient het tweede lid van artikel 8 van het EVRM in overweging te worden genomen. Het door artikel 8 van het EVRM gewaarborgde recht op respect voor het privéleven en voor het familie- en gezinsleven is niet absoluut. Binnen de grenzen gesteld door het voormelde lid, is de inmenging van het openbaar gezag toegestaan voor zover die bij wet is voorzien, ze geïnspireerd is door een of meerdere van de in het tweede lid van artikel 8 van het EVRM vermelde legitieme doelen en voor zover ze noodzakelijk is in een democratische samenleving om ze te bereiken. Vanuit dit laatste standpunt is het de taak van de overheid om te bewijzen dat zij de bekommernis had om een juist evenwicht te bereiken tussen het beoogde doel en de ernst van de inbreuk.

Inzake immigratie heeft het EHRM er in beide voormelde gevallen en bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een Staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 23; EHRM 26 maart 1992, Beldjoudi/Frankrijk, § 74; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de Staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39). Met toepassing van een vaststaand beginsel van internationaal recht is het immers de taak van de Staat om de openbare orde te waarborgen en in het bijzonder in de uitoefening van zijn recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren (EHRM 12 oktober 2006, Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga/België, § 81; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43; EHRM 28 mei 1985, Abdulaziz, Cabales en Balkandali/Verenigd Koninkrijk, § 67). De Staat is dus gemachtigd om de voorwaarden hiertoe vast te leggen.

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met de loutere goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, Conka/België, § 83), en anderzijds dat dit artikel primeert op de bepalingen van de vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan hij kennis heeft of zou moeten hebben.

Wanneer de verzoekende partij een schending van artikel 8 van het EVRM aanvoert, is het in de eerste plaats haar taak om, rekening houdend met de omstandigheden van de zaak, op voldoende precieze

wijze het bestaan van het door haar ingeroepen privéleven en familie- en gezinsleven aan te tonen, alsook de wijze waarop de bestreden beslissingen dit hebben geschonden.

In de eerste bestreden beslissing ten aanzien van de verzoekende partij wordt met betrekking tot het aangevoerde gezinsleven gemotiveerd dat *“Wat betreft het gegeven dat familieleden van betrokkene in België zouden verblijven en over de Belgische nationaliteit zouden beschikken, verzuimt betrokkene het om bewijzen voor te leggen die de verwantschap aantonen en toont zij evenmin aan waarom dit element een grond voor regularisatie zou zijn.”* Deze motieven worden door de verzoekende partij niet betwist. Ook ter gelegenheid van onderhavig verzoekschrift voert de verzoekende partij geen elementen noch bewijzen aan die wijzen op het bestaan van een gezinsleven.

Betreffende het door de verzoekende partij aangehaalde privéleven, waarbij zij verwijst naar haar 10-jarig verblijf op het grondgebied, haar lokale integratie en ontwikkeling, merkt de Raad op dat verzoekende partij niet aannemelijk maakt dat de door haar opgebouwde sociale relaties van die aard en intensiteit zijn dat zij, *in casu*, onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM zouden kunnen vallen, dit te meer in het licht dat de Raad van State reeds meermaals heeft geoordeeld dat gewone sociale relaties niet worden beschermd door artikel 8 EVRM (RvS 15 februari 2005, nr. 140.615; RvS 14 november 2005, nr. 151.290)

Daarenboven wijst de Raad erop dat, zelfs indien *in casu* sprake is van een beschermingswaardig privéleven in de zin van artikel 8 EVRM, vastgesteld dient te worden dat verzoekende partij nooit toegelaten noch gemachtigd is geweest tot een verblijf van meer dan drie maanden.

Aangezien het *in casu* aldus een eerste toegang betreft, is er in deze stand van het geding geen inmenging in het privéleven van de verzoekende partij.

Teneinde de omvang van de verplichtingen die voor een Staat uit artikel 8, eerste lid van het EVRM voortvloeien te bepalen, dient in de eerste plaats te worden nagegaan of er hinderpalen worden aangevoerd voor het uitbouwen of het verderzetten van een normaal en effectief gezins- en privéleven elders. Zolang er geen hinderpalen kunnen worden vastgesteld voor het leiden van een gezins- en privéleven elders, zal er geen sprake zijn van een gebrek aan eerbiediging van het gezins- en privéleven in de zin van artikel 8 van het EVRM.

De Raad benadrukt dat verzoekende partij uit de loutere omstandigheid dat zij tijdens haar illegaal verblijf een privéleven heeft opgebouwd in België, geen gerechtigde verwachting op een toelating tot verblijf en bescherming tegen verwijdering onder artikel 8 van het EVRM heeft.

De verzoekende partij, die blijkens het administratief dossier nooit werden toegelaten of gemachtigd tot een verblijf van meer dan drie maanden in België, toont niet aan dat er ernstige hinderpalen zijn die haar verhinderen om een privéleven te hebben in het herkomstland. Immers, het loutere feit dat zij in België geïntegreerd zou zijn tezamen met het niet onderbouwde betoog dat zij geen binding meer heeft met het land van herkomst maakt het niet onmogelijk of moeilijk om in het land van herkomst waar zij het overgrote deel van hun leven hebben doorgebracht, te verblijven en een privéleven te hebben. Het blote betoog dat een terugkeer naar haar land van herkomst negatieve gevolgen zou hebben op haar leven en haar fysieke veiligheid en haar gezondheid in gevaar zou brengen, maakt evenmin de onmogelijkheid om in het land van herkomst te verblijven en aldaar een privéleven te hebben aannemelijk. In deze omstandigheden kan geen inmenging in het privéleven in de zin van artikel 8 van het EVRM vastgesteld worden en blijkt ook niet dat er op verwerende partij enige uit voormeld verdragsartikel afgeleide positieve verplichting zou rusten om verzoekende partijen op het grondgebied te gedogen.

Overigens merkt de Raad op dat het EHRM in het arrest *Nyanzi t. het Verenigd Koninkrijk* reeds vaststelde dat het privéleven opgebouwd door een vreemdeling die in de betrokken lidstaat nooit een definitieve toelating tot verblijf heeft bekomen, bij het afwegen tegen het legitieme publieke belang in een effectieve immigratiecontrole, niet tot gevolg heeft dat de uitwijzing een disproportionele inmenging in zijn privéleven uitmaakt (EHRM, 8 april 2008, nr. 21878/06, *Nyanzi/Verenigd Koninkrijk*).

2.10.3. Voorts wijst de Raad er op dat luidens artikel 39/78 *juncto* artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4° van de vreemdelingenwet het verzoekschrift op straffe van nietigheid *“een uiteenzetting van de feiten en middelen”* moet bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen. Onder *“middel”* in de zin van deze bepaling moet worden begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden

rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden rechtshandeling wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138 590; RvS 4 mei 2004, nr. 130 972; RvS 1 oktober 2006, nr. 135 618).

Waar dat de verzoekende partij de schending aanvoert van het beginsel van goed bestuur, dient te worden opgemerkt dat het bestuursrecht geen uniek en enig "*beginsel van goed bestuur*" kent maar diverse beginselen van behoorlijk bestuur. De verzoekende partij laat na te verduidelijken welk beginsel van behoorlijk bestuur zij precies, naast de hierboven reeds besproken beginselen van vertrouwen en rechtszekerheid en het hierna besproken beginsel van fair play, geschonden acht en uit haar betoog kan dit evenmin afgeleid worden.

In de mate dat de verzoeker zich beroept op een schending van "*het beginsel van goed bestuur*", is het middel bijgevolg niet ontvankelijk.

2.10.4. Ten slotte is de Raad geen beginsel van eerlijk en grondig proces bekend. In zoverre de verzoekende partij doelt op het beginsel van fair play merkt de Raad op dat dit beginsel inhoudt dat de overheid zich onpartijdig moet opstellen bij het nemen van een besluit en de noodzakelijke openheid en eerlijkheid in acht moet nemen. Het beginsel van de "fair play" is bovendien maar geschonden indien er in hoofde van de overheid sprake is van opzet, kwade trouw of moedwilligheid.

De verzoekende partij stelt evenwel dat de afweging van haar belangen, met respect voor de wet, kan leiden tot een regularisatie van verblijf, vooral omdat in andere gevallen de administratie het verblijf verleend heeft aan personen onder dezelfde voorwaarden van de lengte van verblijf, doch beperkt zich tot een blote bewering. Het is aan de verzoekende partij om de overeenkomsten aan te tonen tussen de eigen situatie en de situatie waarvan zij beweert dat ze vergelijkbaar is. De verzoekende partij haalt geen concrete gevallen aan waarin een vreemdeling die in dezelfde situatie verkeerde als de verzoekende partij, een verblijfsmachtiging werd toegekend. Voorts merkt de Raad op dat zelfs in het geval andere vreemdelingen, die een zelfde tijdsduur als de verzoekende partij op het Belgische grondgebied verbleven, een verblijfsmachtiging werden verleend, de verzoekende partij niet aantoonde dat deze vreemdelingen eveneens zich bewust in illegaal verblijf hebben genesteld en sinds hun aankomst tot hun aanvraag, acht jaren later, geen stappen hebben ondernomen om hun verblijf te wettigen.

De verzoekende partij toont niet met concrete elementen aan dat de verwerende partij zich niet onpartijdig zou hebben opgesteld of oneerlijk zou zijn geweest in het nemen van zijn beslissing, noch dat er sprake is van moedwilligheid. Het beginsel van de "fair play" is aldus niet geschonden.

2.10.5. Een schending van de door de verzoekende partij aangevoerde bepalingen en beginselen wordt niet aannemelijk gemaakt.

Het enig middel is ongegrond

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twintig maart tweeduizend vijftien door:

mevr. N. VERMANDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

N. VERMANDER